

№ 24(25)

Aug. 9 серп.

2020

Нехай віра ваша спасає вас!
May your faith save you!

Українська
Православна
Катедрал
Св. Володимира

St. Volodymyr
Ukrainian Orthodox
Cathedral

400 Bathurst St.
Toronto, ON
M5T 2S6

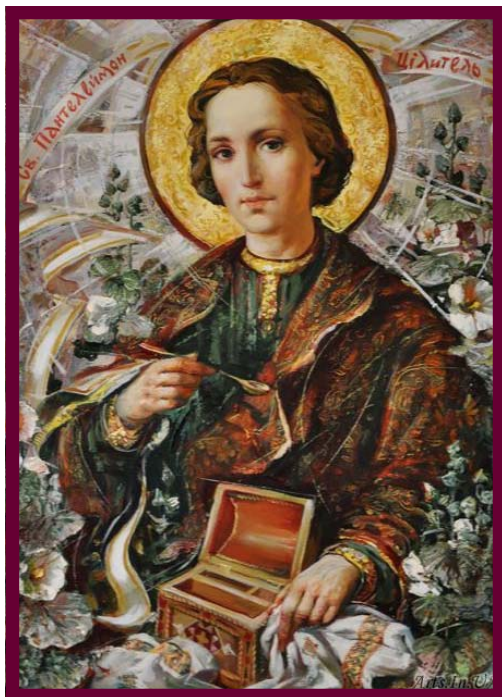

Каплиця
Всіх Святих
Землі Української

All Saints of Ukraine
Chapel

1280 Dundas St. W.
Oakville, ON
L6M 4H9

Катедральні ДЗВОНИ Cathedral Bells

Parish Priests and Editorial Staff

**The Rt. Rev. Protopresbyter
Bohdan Sencio • Dean**
905-238-0132

**The Very Rev. Archpriest
Dr. Jaroslaw S. Buciora**
905-855-7757

Greg Blyzniuk
gblyzniuk@gmail.com

Vlad German
vladgerman1@gmail.com

Wasył & Nadia Sydorenko
416-604-1740
mail@htplus.net

Cathedral Office

Monday - Friday • 9 am - 5 pm
Saturday - Sunday • closed

Myroslava Dubyk
Administrator & Office Manager
416-603-3224
office@stvolodymyr.ca
416-262-1813 (mobile)
400 Bathurst Street
Toronto, ON M5T 2S6

Катедральні Дзвони

Виходять що два тижні

Cathedral Bells

Published biweekly

ISSN 1911-6926 (Print)

ISSN 1911-6934 (Online)

Saint Volodymyr Cathedral

✦ Published in Canada ✦

Mission Statement

Cathedral Bells is a publication of the St. Volodymyr Ukrainian Orthodox Cathedral of Toronto, Canada.

Its mandate is to enunciate the Orthodox Christian faith, to foster the mission of the Ukrainian Orthodox Church of Canada, to provide a forum for the discussion of issues important to the church and its members, to publish notices and reports of events in our community, and to encourage our readers to explore all available sources of Orthodox Christian information.

Disclaimer

Views and opinions expressed by authors and those providing comments are theirs alone, and do not necessarily reflect those of St. Volodymyr Ukrainian Orthodox Cathedral of Toronto, its clergy, council members, member parishioners, or employees. St. Volodymyr Ukrainian Orthodox Cathedral of Toronto makes no representations as to the accuracy or validity of any information in articles or comments, and will not be liable for any errors, omissions, injuries or damages that may arise.

Available online: www.stvolodymyr.ca

Прес-служба Михайлівського Золотоверхого монастиря

УСПЕНСЬКИЙ ПІСТ

http://www.archangel.kiev.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=1288:pro-uspenskyi-pist&catid=25&Itemid=46

14 серпня для нас, для усіх православних християн, починається Успенський піст. Цей піст настає через місяць після Петрового посту. Піст започатковано перед великими святами Преображення Господнього та Успіння Божої Матері і триває два тижні від 1 до 15 серпня (ст. стиль).

Християни перших віків завжди готувалися постом і молитвою до великих свят. З цієї священної практики з часом розвинулися коротші чи довші пости. Насамперед це Великий піст перед світлим днем Господньої Пасхи. Перед празником Христового Різдва ввійшов у звичай піст Пилипівки. З особливою повагою до святих верховних апостолів Петра й Павла виник піст Петрівки. А вкінці прийшов наймолодший з чотирьох річних постів – піст Успенський.

Ним ми приготуємо себе до одного з найбільших Богородичних свят – Успіння Пресвятої Богородиці. Так ми наслідуюмо пости й молитви Пречистої Діви Марії, якими вона готувалася до зустрічі Свого Божого Сина у Своєму святому Успінні.

Успенський піст відомий у нас також як Богородичний, Спасо-Богородичний, чи Спасівка. Звернемо увагу на історію цього посту, тривання та його практику у перших віках християнської Руси-України.

Перші згадки про Успенський піст маємо з IX століття. Як Петрівка й Пилипівка, так і цей піст увійшов у практику не дорогою церковного законодавства, а через звичай. З цієї причини у Греції було багато суперечок, як щодо існування цього посту, так і щодо його приписів і тривання.

Cover: *St. Panteleimon the Healer (2015) by Ukrainian iconographer Oleksandr Okhapkin.*

Про цей піст нічого не згадує Евергетицький устав XI ст. ані устав Царгородського Пантократорського монастиря 1136 року.

Подібно й Устави святого Феодора Студита і святого Атанасія Афонського ще до XIV сторіччя не говорять про Успенський піст. З давніх типіконів першу згадку про Спасівку має типікон грецького Николо-Касулянського монастиря з XII ст. в Калабрії, Італія. Тут на перше серпня (старий стиль) є таке зауваження: «Царгородський патріарх Миколай I (895-925) про Чотиридесятницю та Успіння Пресвятої Богородиці: «Є в нас ще інший піст, званий піст Пресвятої Богородиці, що починається першого серпня і про який згадує Сьомий Собор у Нікеї 920 року»».

Однак, в бесіді Льва Великого, виголошеній ним близько 450 року, ми знаходимо чітку вказівку щодо Успенського посту: «Церковні пости розміщені в році так, що для кожного часу запропоновано свій особливий закон помірності. Так для весни весняний піст – у Чотиридесятницю, для літа літній – у П'ятидесятницю (Петрів піст), для осені осінній – у сьомому місяці (Успенський), для зими – зимовий (Різдвяний)».

Згадку про Богородичний піст знаходимо в посланні папи Миколая I (858-867) до болгар, де він пише: «Свята Римська Церква має з давніх-давен звичай дотримуватися таких постів: 40 днів перед Пасхою, після П'ятидесятниці, перед Успінням Богородиці, а також перед святом Господнього Різдва». В автентичності цього послання деякі автори сумніваються.

У творі «Про три Чотиридесятниці», що його приписують Антіохійському патріарху Анастасію Синаїту (VI ст.) гово-

**Deadline for submissions
to the next issue of *Cathedral Bells*:
Sunday, August 16, 2020.**

риться про Успенський піст як такий, що відділився від Петрівки, бо вона первісно тривала від неділі Всіх Святих до свята Успіння, а відтак з Петрівки був відокремлений липень.

Афонські монахи приблизно в 1085 році запитували Царгородського патріарха Миколая VII Граматика (837-843) про пости, а особливо про Успенський піст. Відповідь патріарха була така: «У серпні був перед тим піст, але його перенесено, щоб не сходився з поганським постом, що був у тому часі. Одначе і тепер ще багато людей постять у тому часі, щоб оберегти себе від недуг».

Успенський піст у Візантійській державі в XI-XII століттях почав щораз більше входити в життя. Архієпископ Палестинської Кесарії Анастасій, що жив близько 1090 року, щоб заохотити вірних до зберігання цього посту, видає про нього окрему розвідку, у якій пише: «Піст перед Успінням Пресвятої Богородиці передали нам святі Отці й божественні патріархи, його чесно дотримуються усі міста і країни православної, а передусім велике й щасливе місто Константинополь та Велика Церква». Вкінці автор робить висновок, що цей піст уже був у практиці ще до імператора Лева Мудрого (886-911).

Успенський піст був темою обговорень Царгородського Собору 1166 року за патріарха Луки Хрисоверга (1156-1169) і Мануїла Комніна (1143-1180). Собор підтвердив практику цього посту.

У грецькій Церкві довгий час не було узгодженості, як щодо часу тривання Петрівки і Пилипівки, так і щодо часу тривання Успенського посту. Патріарх Вальсамс (†1204) подає, що за його часів дотримувались всіх трьох постів, тобто Петрівки, Спасівки і Пилипівки, і що їхня тривалість була така сама, що й сьогодні, а інші дотримувалися тільки Петрівки й Пилипівки, а про Успенський піст і чути не хотіли. Він у своїх посланнях захищає Богородичний піст і наказує його зберігати. Притім посилається на Царгородський Собор 1166

року, який цей піст не лише підтвердив, але й визначив його час – від 1 до 15 серпня.

Св. Симеон Солунський пише, що «Піст у серпні (Успенський) заснований на честь Матері Божого Слова, Яка, пізнавши Своє преставлення, як завжди подвизалася і постила за нас, хоч, будучи святою і непорочною, і не мала потреби в пості; так особливо Вона молилася за нас, коли мала намір перейти від тутешнього життя до майбутнього, і коли Її блаженна душа мала через Божественного духа з'єднатися з Її сином. А тому й ми маємо постити й оспівувати Її, наслідувати Її життя і тим будити Її до молитви за нас. Дехто, втім, каже, що цей піст заснований з нагоди двох свят, тобто Преображення та Успіння. І я також вважаю за необхідний спогад цих двох свят, одного – як такого, що подає нам освячення, а іншого – змилювання й клопотання за нас».

Успенський піст у давнину був строгіший від Петрівки й Пилипівки, але лагідніший, ніж Великий піст. У понеділок, середу й п'ятницю цього посту треба споживати суху їжу, тобто хліб, воду й сушені овочі, а у вівторок і четвер дозволялася варена їжа, але без олії. У суботу й неділю був дозвіл на вино й оливу, а в день Господнього Преображення – і на рибу.

До свята Преображення Господнього, коли в храмах освячуються виноград і яблука, Церква зобов'язує нас утримуватися від цих плодів. За переданням св. Отців, «якщо ж хто з братів з'їсть гроно до свята, то хай прийме заборону за непослух і не споживає грон протягом всього місяця серпня».

У свято Преображення Господнього за церковним Статутом дозволяється на трапезі риба. З цього дня по понеділках, середах і п'ятницях у харчування обов'язково входили плоди нового врожаю.

Піст духовний тісно поєднується з постом тілесним, на зразок того, як наша душа поєднується з тілом, проникає в нього, оживлює і робиться з ним одним цілим, як душа й ті-

ло становлять єдину живу людину. І тому, постячи тілесно, в той самий час слід нам постити й духовно: «Постячи, браття, тілесно, постимо й духовно, розв'яжемо будь-який союз неправди», – заповідає Свята Церква.

У пості тілесному на першому плані – утримання від поживної, смачної та солодкої їжі; у пості духовному – утримання від пристрасних гріховних порухів, що тішать наші чуттєві схильності й пороки. Там – залишення їжі скоромної – поживнішої і вживання їжі пісної – менш поживної; тут – залишення улюблених гріхів і огріхів і вправлення в протилежних їм чеснотах.

Сутність посту висловлена в церковній пісні: «Якщо, душе моя, утримуєшся від страв, а від пристрастей не очищаєшся, – даремно радіємо неспоживанням: тому що, якщо піст не принесе тобі виправлення, то зненавиджена будеш Богом, як фальшива, і уподібнишся злим демонам, котрі ніколи не їдять».

ST. VOLODYMYR CATHEDRAL OF TORONTO YOUTUBE CHANNEL
www.youtube.com/c/stvolodymyrcathedraloftoronto

CREDIT CARD DONATIONS

We now accept credit card donations (AMEX, MasterCard, Visa) on our website: www.stvolodymyr.ca

Earn Air Miles, Canadian Tire dollars or Aeroplan points when donating to Saint Volodymyr Cathedral.

Ukrainian
Canadian
Congress
Toronto Branch

Конгрес
Українців
Канади
Відділ Торонто

Ukrainian Independence Day

29 *-th ANNIVERSARY*
-та РІЧНИЦЯ

День Незалежності України

Celebrating ♦ Together ♦ Virtually

Two Unique Shows on OMNI TV
Curated Performances • Past & Present

КОН-АКТ

Aug 23 - 5 pm

Aug 20 - 10 pm

Aug 25 - 11 pm

Aug 23 - 3 pm

Aug 28 - 9 am

Aug 25 - 8 am

Aug 29 - 7 am

www.UCCtoronto.ca

*Wishing Rosalia Sametz
a Happy 90th Birthday!*

*May God bless you and your loving family:
your daughters, grandchildren,
great-grandchild, and
their husbands.*

Many happy returns!

Вселенська Патріархія

ЗА ЖИТТЯ СВІТУ**На шляху до соціального етосу Православної Церкви****English version: www.goarch.org/social-ethos**

Переклад: Дар'я Морозова і Лідія Лозова

III. Життєвий шлях людини***Освяти наші душі й тіла, і дай нам благоговійно служити
Тобі усі дні життя нашого***

§15 Земний шлях людини – якщо він досягає свого природного завершення – починається з моменту зачаття в утробі матері, простягається з дитинства у зрілість і, нарешті, завершується сном тілесної смерті. Але етапи людського життя для кожної душі є різними, і кожен шлях, який людина обирає з власної волі чи ні, уможлиблює або святість, або духовне рабство. І можливості аскетичного самозречення у служінні Божій любові та справі преображення творіння в кожному житті унікальні. Належне завершення будь-якого життя, що прожите гідно, – це бачити Бога віч-на-віч (1 Кор. 13:12), в обоженні: *Улюблені! Ми тепер діти Божі, але ще не відкрилося, що будемо. Знаємо тільки, що, коли відкриється, будемо подібні до Нього, тому що побачимо Його, як Він є* (1 Йн. 3:2). Однак шлях, який кожна людина проходить у житті, також обтяжений спокусами, особливо спокусою йти стежками, що ведуть лише до власної вигоди чи самозвеличення, а не до виявів любові до Бога й солідарності з ближнім. Церква прагне супроводжувати християнську душу на всьому її шляху в цьому світі, надаючи не тільки поради, а й засоби для досягнення святості. І на кожному етапі Церква пропонує різні моделі життя у Христі, різноманітні покликання християнського життя, які всі охоплені найвищим покликанням – шукати Царства Божого і правди його.

§16 У Православній Церкві благоговіння перед образом

Божим, навіть у найменших із нас, виражається не тільки у хрещенні немовлят, але й у невідкладному допуску їх до Євхаристії. Це таїнство наочніше від усіх інших підтверджує настанову Христа Своїм учням віднаходити в дитячій невинності правдивий взірець життя в Царстві Божому (Мт. 19:14; Мк. 10:14-16; Лк. 18:16-17). Сам Христос увійшов у цей світ через утробу Матері і прожив вік немовляти й дитини, зростаючи у премудрості, і віком (Лк. 2:52). Кожен вимір людського життя був освячений і прославлений тим, що його сприйняв передвічний Син Божий. Але, ставши тендітним і несамотійним немовлям та дитиною, Син особливо наочно розкрив дивовижну велич саможертвовної любові Бога у ділі спасіння. Тому невинність дітей – надзвичайна святиня, знак життя Царства, що благодатно присутнє серед нас. Відтак, вона має бути предметом невпинної турботи й піклування Церкви. Захист дітей і піклування про них – найголовніший показник добротливості суспільства. Як попереджав Христос, *хто спокусить одного з малих цих, що вірують у Мене, тому краще було б, якби повісили йому жорно млинове на шию і потопили його в морській глибині* (Мт. 18:6, пор. Мк. 9:42; Лк. 17:2). Гріхи проти невинності дітей – особливо огидні. Немає злочину проти Бога гіршого, ніж сексуальне насильство над дітьми, і немає нічого нестерпнішого для совісті Церкви. Усі члени Тіла Христового зобов'язані захищати дітей від такого насильства. Дізнавшись про сексуальну наругу над дитиною, вірянин мусить негайно й без жодних вагань сповістити про це цивільну владу або місцевого єпископа. Ба більше, кожен віруючий християнин так само зобов'язаний викривати тих, хто приховує подібні злочини від громадськості або покриває їх з метою запобігти законному покаранню. Жоден священик не повинен давати розгрішення винному в такому злочині, допоки той не видасть себе слідчим органам. Церква також покликана у всьому світі за-

мищати дітей, які навіть у час, коли рівень дитячої смертності й захворюваності знижується в світовому масштабі, в багатьох місцях все ще потерпають від війн, поневолення, злиднів, дитячої праці та (особливо в разі юних дівчат) догвірних шлюбів. Доки такі ситуації трапляються будь-де у світі, Церква має невтомно докладати зусиль до їх подолання, звертаючись до державної влади, надаючи благодійну допомогу, співпрацюючи з системами усиновлення та відстоюючи інтереси *малих цих*. Церква також несе відповідальність за повсюдне поліпшення умов життя дітей у місцях із недостатнім доступом до чистої води, якісного медичного обслуговування, вакцинації та задоволення інших базових потреб. Церква має повсякчас нагадувати дітям, що Господь їх знає і любить, прославляти виняткові дари дитинства – спонтанну радість, допитливість, уяву й довіру. Справді, як учив нас Христос, дорослі повинні вчитися наслідувати дітей у цих природних дарах: *Хто упокориться, як дитя це, той і більший у Царстві Небесному* (Мт. 18:4).

§17 У наш час, як ніколи раніше, діти у вільний час піддаються впливу електронних пристроїв і засобів масової інформації, значною мірою призначених заохочувати невпинне накопичення матеріальних благ. Як заявив у Різдвяному посланні 2016 року Його Всесвятість Вселенський Патріарх Варфоломій, «душа дитини змінюється під впливом електронних засобів масової інформації, особливо телебачення та Інтернету, і радикальних змін у способах комунікації. Невгамовна економіка перетворює їх від юного віку на споживачів, а гонитва за задоволеннями швидко призводить до втрати ними невинності». Церкві й батькам слід завжди пам'ятати, що бажання формуються в дитинстві, а разом з ними й характер. Груба омана – дозволити дітям так сильно зануритись у світ швидкоплинних матеріалістичних захоплень і банальних матеріальних прагнень, що їхні глибинні

здібності до любові, безкорисливості, поваги, великодушності, радості від простих речей і байдужості до особистої власності залишаються нерозвиненими. Христос закликав Своїх послідовників наслідувати простодушність дітей, але більша частина сучасної капіталістичної культури прагне позбавити їх саме цієї дорогоцінної чесноти і натомість перетворити їх на знаряддя жадібності. Захист дітей від цього глибокого збочення їхньої створеної природи – один із найнагальніших обов'язків, покладених на дорослих християн у добу масових комунікацій. Св. Йоан Золотоуст радить батькам служити «воротарями чуттів» для своїх дітей[13]. Воротар – це не тиран, роз'яснює Золотоуст; але, контролюючи доступ дитини до світу, він наділяє її здатністю керувати своїми бажаннями в подальшому житті. І ця роль воротаря сьогодні, можливо, є важливішою, ніж будь-коли, враховуючи, як владно сучасні засоби масової інформації поглинають наші почуття безперервним галасом і видовищами.

§18 У більшості домодерних суспільств на зміну періоду дитинства безпосередньо приходило доросле життя, а разом із ним у більшості випадків – і життя трудове. У наш час перехід від дитинства до дорослого життя все частіше сприймається як проміжний і не обов'язково короткий період. Приміром, чимало молодих людей, бажаючи зрозуміти своє покликання, чекають певний час, перш ніж відірватися від дому свого дитинства й почати самостійне життя, і в багатьох випадках чекають ще довше, перш ніж взяти шлюб, народити дітей і заснувати власне господарство. Як і всі масштабні соціальні зміни, ця реальність несе з собою як переваги, так і небезпеки. Головна перевага надання молодим людям тривалішого часу для розпізнання їхніх особливих дарів й покликань полягає в тому, що це звільняє їх від надто сильного остраху похибки у царині кар'єри. Головна ж небезпека полягає в тому, що в деяких випадках цей пері-

од прийняття рішення входить у звичку до нерішучості, навіть до постійного відкладання, і, отже, призводить до неприродно тривалого стану залежності, незрілості й невизначеності. Тут Церква має бути готова давати поради й підбадьорювати молодь: спонукати її проходити життя з вірою, але робити це розсудливо і з молитвою, всерйоз прагнути розкрити ті особливі дари, якими наділив її Бог задля преображення занепаłego світу й служіння Божій правді й милості в середовищі інших. Церква повинна чітко усвідомлювати, що саме на цьому етапі людського життя сексуальність і природа сексуального потягу стають предметом особливо го занепокоєння, і в багатьох випадках можуть викликати тривогу й розгубленість. Саме собою це не є чимось новим для людської природи, але в нашу добу сексуальність стала ще однією цариною життя, яку захопила логіка споживання й динаміка ринку. Сьогодні сексуальність, вроджений вимір людської особистості, по суті, перетворюється на споживацьку стратегію або продукт споживання – спокусливий у своїй гнучкості й поширеності. Церква і спільнота вірян мають запропонувати молоді бачення сексуальних стосунків як життєдайних, таких, що здатні преображувати, – як інтимного єднання тіла, розуму та духу, освяченого святим шлюбом. Тіло – це *храм Святого Духа, Який живе у вас* (1 Кор. 6:19), і навіть у своїй сексуальній природі воно покликане свідчити про святість місця Божого проживання.

§19 Ми живемо в епоху, коли сексуальність дедалі більше розглядають як особисту долю і навіть приватну справу. Безліч політичних і соціальних дискусій у сучасному світі присвячено різним вимогам і потребам гетеросексуальних, гомосексуальних, бісексуальних та інших сексуальних «ідентичностей». Простий фізіологічний і психологічний факт полягає в тому, що природа індивідуального сексуального потягу – це не просто наслідок особистого вибору в

таких питаннях. Численні схильності й прагнення плоті й серця значною мірою приходять у світ разом із нами і підживлюються або уриваються – приймаються або придушуються – в нас у ранньому віці. До того ж слід враховувати, що базовим правом кожної людини – яке жодна державна або цивільна влада не може порушити – є право не зазнавати переслідувань або законних обмежень через свою сексуальність. Але, на думку Церкви, людська ідентичність полягає насамперед не в сексуальності чи в будь-якій іншій окремій якості, а радше в образі й подобі Бога, присутніх в усіх нас[14]. Усі християни покликані завжди шукати один в одному образ і подобу Божі й протистояти всім формам дискримінації ближніх, незалежно від їхньої сексуальної орієнтації. Християни покликані до життя, що передбачає сексуальну стриманість як у шлюбі, так і поза ним саме з огляду на святість статевого життя у створеному світі. Але християни в жодному разі не покликані до ненависті або презирства до будь-кого.

§20 Вступаючи у зрілий вік, православний християнин починає слідувати одним із трьох можливих шляхів: подружнього, чернечого або самотнього життя. Попри те, що ці три шляхи можуть бути різними в своїх проявах, усі вони присутньо мають єдине християнське покликання – радикальне прийняття любові й ділення нею. Традиційно православ'я схилилося до визнання лише двох станів – чернечого й подружнього, але з погляду пастирської відповідальності Церкви було б великою помилкою не визнати, що, хоча самотнє життя було великою рідкістю в минулих поколіннях, у сучасну епоху культурні та соціальні зміни зробили його значно поширенішим. Деякі люди протягом свого життя можуть іти більше ніж одним із цих шляхів; наприклад, вдівець або вдова можуть скласти чернечі обітниці. Однак для більшості людей існує лише один шлях, і саме на ньому вони покликані

служити Царству Божому й шукати єднання з Богом. У ранній Церкві найпочеснішим вважався шлях присвяченого Богу дівоцтва (який згодом став практикою чернецтва). Але з часом Церква почала сприймати шлюб як таїнство і навіть засуджувала вороже ставлення до нього [15]. Не раз в історії Церкви виникала певна напруга між подружнім життям і чернецтвом, принаймні, щодо їхньої духовної гідності. Значною мірою це було результатом більш раннього, дохристиянського розуміння шлюбу. Проте, це також було наслідком того сумного факту, що до недавнього часу в східній християнській традиції духовні судження з цих питань виносили переважно безшлюбні чоловіки, які не мали досвіду подружнього життя. Настав час відкинути ці згубні забобони й визнати, що шлюб – це щось набагато більше, ніж культурний інститут або звичайний засіб поширення і збереження роду людського. Якби справа дійсно зводилась до цього, Святе Писання не використовувало б шлюбні образи як провідну метафору таїнственного й есхатологічного союзу Христа й Церкви. Згідно з Євангелієм, Христос явив учням перший знак божественності Свого служіння на весіллі в Кані. Навпаки, безшлюбному життю Новий Завіт приписує хіба що практичну цінність. Шлюб – це таїнство любові, або людська любов, піднесена в царину таїнств. Це єдине таїнство, в якому беруть участь дві особи, вільно й рівноцінно пов'язані між собою Богом. Таємничим чином, чоловік і жінка, подружжя, стають одним цілим, як каже молитва з обряду вінчання: «З'єднай їх в одностудності, вінчай їх у плоть єдину». Церква сприйняла інститут шлюбу, який колись осягали переважно в майнових і юридичних категоріях, пов'язаних, головню, із домашнім і родинним господарством, і перетворила його на нерозривний союз між особистостями, який містично виявляє любов Христа до Своєї Церкви. Це узи, які, до всього іншого, довершують повноту людської природи в

усій її плідності, явленій у єдності спільного життя. Адже якщо повнота образу Божого перебуває в кожному з нас окремо, то «образ людства» є розділеним у нас між чоловіком і жінкою. Це також союз, де окремі від початку індивідуальні духовні зусилля сплітаються у спільне покликання преображувати занепалий світ і йти шляхом обоження у Христі. Безперечно, жодна наша справа любові в цьому житті не чиниться в ізоляції; кожна з необхідністю спрямована від себе й до ближнього. Але в контексті шлюбу сама ідея «ближнього» набуває нового змісту, оскільки подружнє життя передбачає, що двоє разом вступають на єдиний аскетичний шлях, де самозречення заради подружжя стає просто питанням повсякденного існування і де необхідно *підкорятися один одному* (Ефес. 5:21). У певному сенсі чоловік і дружина стають однією подружньою істотою, як сказано в Книзі Буття 2:24 і підтверджено Христом: *Заради цього залишить чоловік батька свого й матір і з'єднається з жінкою своєю, і будуть обоє однією плоттю. Тож вони вже не двоє, але одна плоть. Отже, що Бог з'єднав, того людина нехай не розлучає* (Мт. 19:5-6; Мк. 10:7-8).

§21 Сьогодні все частіше в православних шлюбах один з подружжя не є православним християнином. Перед такими союзами можуть поставати специфічні виклики, відмінні від тих, з якими зустрічаються православні подружжя, але й такі шлюби слід розглядати як спільне зусилля з преображення світу і єднання з Богом. Оскільки Православна Церква існує в країнах з усе більш розмаїтим населенням, шлюби між православними та неправославними, поза сумнівом, вимагають найпильнішої пастирської уваги з боку Церкви, як зазначено в документі Святого й Великого Собору під назвою «Таїнство шлюбу й перешкоди до нього»: «Священний Синод кожної автокефальної Православної Церкви повинен підходити до можливості застосування церковної ікономії

щодо перешкод до шлюбу відповідно до принципів церковних канонів, в душі пастирської розсудливості, з думкою про спасіння людини»[16]. Хоча від часів апостола Павла нас відмежовують двадцять століть, наші обставини, можливо, не так вже й відрізняються від становища християнської громади Коринфа, якій він надсилав настанови саме з цього питання: *Бо невіруючий чоловік освячується жінкою віруючою, невіруюча жінка освячується віруючим чоловіком* (1 Кор. 7:14).

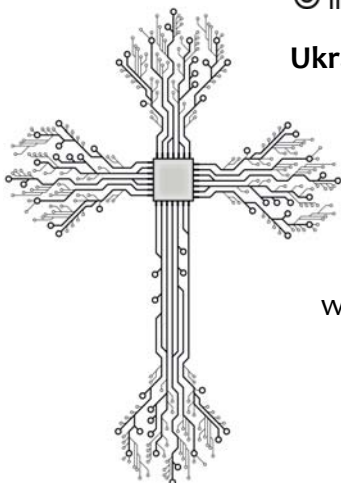
[13] *Про марнославство і виховання дітей, 27. Sources Chrétiennes 188, 114.*

[14] Див. Асамблея православних єпископів Німеччини, *Послання єпископів Православної Церкви у Німеччині до молоді про любов, сексуальність і шлюб, 2017.*

[15] Особливо на Гангрському соборі 340 р. PL 67.55D.

[16] Розділ II. 5. ii.

ONLINE RESOURCES

Ukrainian Orthodox Church of Canada

uocc.ca

Eastern Eparchy UOCC

uocceast.ca

St. Volodymyr Cathedral

www.stvolodymyr.ca

www.facebook.com/stvolodymyr.ca

www.youtube.com/c/

stvolodymyrcathedraloftoronto

All Saints of Ukraine Chapel

www.allsaintschapel.ca

www.facebook.com/groups/

170071409819371/about/

Organizations

Parish Council

Greg Blyzniuk

President

gblyzniuk@gmail.com

St. Volodymyr

Brotherhood

Walentina Rodak

416-252-2439

Ukrainian Women's Association of Canada

Vera Melnyk

416-534-0633

Fellowship of

Sts. Cyril & Methodios

Oleg Holowaty

oleg@scmfellowship.com

Cathedral Choir

Andriy Dmytrovych

647-575-3086

Eastern Eparchy

His Grace ANDRIY

Bishop of Toronto

and the Eastern Eparchy

905-206-9372

647-991-1610

905-206-9373 (fax)

bishopandriy@rogers.com

uocceast@rogers.com

<http://uocceast.ca>

Sunday School

Dobr. Kateryna Sencio

905-238-0132

St. Volodymyr

Ukrainian School

Tatiana Sunak

416-565-5125

tatiana.sunak@yahoo.ca

Parents Committee

Mykola Jemetz

416-997-4476

mykola.jemetz@gmail.com

Cultural Centre

905-847-6477

Slavko Adamec

416-737-0736

St. Volodymyr

Cemetery

905-827-1647

*Просимо негайно
повідомити Отця,
коли хтось із наших
парафіян або прихожан
перебуває у лікарні або
потребує необхідної
пастирської опіки.*

*Please inform the
Priest immediately
in the event that any
of our church members
find themselves in the
hospital or in need of
spiritual guidance.*

Available online: www.stvolodymyr.ca

SCHEDULE OF SERVICES

Due to the COVID-19 pandemic, the Cathedral and Chapel are closed to the public, its members and visitors, until further notice. In the meantime, all services are being streamed via the Cathedral's own YouTube channel as indicated below.

PASTORAL SERVICES • AUGUST 8 - 15: FR. BUCIORA ☎ 905-855-7757

August 9, Sunday SUNDAY 9 AFTER PENTECOST 9-ТА НЕДІЛЯ ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ	9:30 a.m.	Liturgy/Літургія
August 12, Wednesday	6:00 p.m.	Akathist/Акафіст
August 14, Friday	DORMITION FAST BEGINS ПОЧАТОК УСПЕНЬСЬКОГО ПОСТУ	

PASTORAL SERVICES • AUGUST 15 - 22: FR. SENCIO ☎ 905-238-0132

August 15, Saturday	5:00 p.m.	Vespers/Вечірня
August 16, Sunday SUNDAY 10 AFTER PENTECOST 10-ТА НЕДІЛЯ ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ	9:30 a.m.	Liturgy/Літургія
August 18, Tuesday	6:00 p.m.	Vespers/Вечірня
August 19, Wednesday TRANSFIGURATION OF OUR LORD ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДА НАШОГО	9:30 a.m. 6:00 p.m.	Liturgy/Літургія Akathist/Акафіст

PASTORAL SERVICES • AUGUST 22 - 29: FR. BUCIORA ☎ 905-855-7757

August 22, Saturday	5:00 p.m.	Vespers/Вечірня
August 23, Sunday SUNDAY 11 AFTER PENTECOST 11-ТА НЕДІЛЯ ПО П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ	9:30 a.m.	Liturgy/Літургія

During the COVID-19 pandemic, please contact the Cathedral or Chapel Office directly when making any arrangements for special services: baptisms, weddings, funerals, panakhydy...

Cathedral: 416-603-3224 • Chapel: 905-847-6477